

Crònica del primer dia del Congrés de la CES

Tot congrés que es mereixi ser considerat com a tal comença amb un bon embús a la porta. El XIIIè Congrés de la CES no podia ser gaire diferent. Si de cas, la diversitat de llengües dels delegats i delegades que feien cua per entrar posava una certa nota de distinció en una fita sindical europea que es repeteix cada quatre anys i que compona un fenomen sociocultural força estimulant. Gairebé 500 delegats i delegades de 39 països i de 90 confederacions diferents

composen una varietat que no tan sols és de timbres i veus, sinó també de criteris i perspectives sindicals. Són 39 i 90 visions i estratègies, 39 i 90 cultures organitzatives diferents que conflueixen per llimar diferències i reforçar les complicitats. En aquest sentit no tan sols ajuda l'aglomeració d'una porta amb unes fortes mesures de seguretat, sinó també els discursos, alguns bastant pesats, d'aquelles personalitats que precisen dels detectors i arcs.

Andreas. SGB. Suïssa

“Espero del congrés que ens permeti un nou principi. El moviment sindical europeu té massa poc moviment i massa poca Europa. Això ho hem de canviar.”

A la inauguració del XIIIè Congrés de la CES ha participat un elenc notable de representants institucionals. L'alcalde de París, Anne Hidalgo, és certament la que ha aconseguit imprimir a les seves paraules més immediatesa i proximitat. La filla de gaditans, amb un relat senzill, situava el sindicalisme com un dels elements centrals que han assolit, tot i que sigui de manera parcial, quelcom tan important com la igualtat. D'una manera ben diferent el president de la Comissió Europea, Jean Claude Juncker, imprimia al seu discurs un to amenaçant. El seu mandat, deia, és el de la última oportunitat per Europa, perquè la ciutadania s'allunya cada vegada més del projecte comú. Quan són precisament les polítiques d'austeritat i la venda a l'engròs del model social europeu les que frustren les expectatives de la ciutadana, resulta xocant, gairebé cínic, que s'hi lamenti el qui és el màxim representant institucional del dogma neoliberal a Europa.

Karoly. MSZOSZ. Hongria

La CES ha de arribar a ser una organització que parli amb la veu dels treballadors i que sàpiga parlar la seva llengua per fer-se entendre.”

Marta. CISL. Lombardia

Espero del congrés de la CES que ens permeti tenir més força i poder relançar l'Europa Social, sobretot pel que fa el treball dels més joves.”

En el seu torn, el president del Parlament Europeu, Martin Schulz, reflexionava sobre reptes tan immediats com el govern del canvi tecnològic, que deia suposa un risc i també una oportunitat en termes d'ocupació. Situava la competitivitat com un element que entra en conflicte directe amb el nostre model social, però al marge del diagnòstic tampoc s'animava a anar més enllà per prendre posició i decidir-se per un o l'altre.

Finalment, en François Hollande posava punt i final a les salutacions en un escenari, el de la Maison de la Mutualité, conegut per albergar figures tan emblemàtiques de l'esquerra com Leo Ferré o Jacques Brel. S'ha de dir però que a diferència d'aquests els recursos oratoris del president socialista són bastant limitats. El màxim dignatari de la República Francesa amb la valoració més baixa intentava dir allò que pensava que la sala volia escoltar. Subratllava amb molt poca convicció qüestions tan rellevants com fins a quin punt resulten imprescindibles els interlocutors socials.

Acomiadats amb un aplaudiment tan contingut com educat, la marxa de les figures polítiques donava pas a l'obertura oficial del Congrés de la mà del seu president, n'Ígnacio Fernández Toxo. Amb les esmenes estatuàries saltava ben ràpid la que probablement serà una de les polèmiques més interessants del congrés de París. La demanda del Comitè de Joves per augmentar la seva incidència i representació als òrgans de govern de la CES dividia per la meitat els/les 500 delegats/des fins el punt d'invalidar el vot a mà alçada. Ajornat a un vot per delegacions que no satisfà la demanda de transparència dels joves, és probable que no s'acabi introduint aquesta ampliació i que s'aplaci al proper congrés una mesura que hagués facilitat la renovació generacional dins la CES i la possibilitat d'escoltar amb més claredat la veu d'aquells que per desgràcia són més vulnerables i pateixen de més precarietat en el món del treball.

Ruairi. CES. Irlanda

“Desitjo que el congrés sigui positiu i amb bons resultats especialment pel tema dels joves i de la crisi de refugiats on els sindicats europeus han de jugar un paper important.”

L'informe de gestió presentat per la secretària general sortint de la CES, la francesa Bernardette Segol, recordava algunes de les principals fites d'aquest mandat, com el contracte social, les mobilitzacions del 14N o la lluita per reconduir el dictat de la governança econòmica. Però tot i la immensa majoria obtinguda en l'aprovació de la feina desenvolupada per l'equip de Segol d'ençà el congrés d'Atenes, a ningú se li

escapa que la CES continua tenint pendent reactivar el diàleg social i recuperar la centralitat del treball en un model econòmic i monetari que ha traslladat el pes central als interessos del capital. L'informe de gestió donava pas a una taula rodona al voltant d'una qüestió de la màxima actualitat: L'ocupació de qualitat per als joves i la Garantia Juvenil. A continuació l'entrevista i debat amb l'actual Comissària Europea d'Ocupació, Assumptes Socials, Capacitats i

Ullrich. IndustriAll. EU

“La meva expectativa és que el congrés i la nova direcció s’impliquin amb més força en el programa d’inversió. Això és molt important per la indústria i especialment pels països del Sud.”

Mobilitat Laboral, la flamenca Marianne Thyssen, posava en evidència que tot i les bones paraules, la Comissió Europea sí té clar on està la prioritat, i no és el model social, sinó allò que s’amaga al darrera de la paraula ‘competitivitat’.

Ricard Bellera

Secretari d’Internacional, Migracions i Cooperació de CCOO de Catalunya

París, 29 de setembre de 2015

Salvatore. CSIR. Italy

“Espero que tot vagi bé perquè necessitem una política europea per l’ocupació i la protecció social. També és molt important que millorem la situació del treball transfronterer”.